

[Viggo Starcke.]

delte meninger om Danmarks tilslutning til Atlantpagten — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„Forpligtelserne overfor De Forenede Nationer, Atlantpagten og Europarådet skal vedstås.“

Denne erklæring blev gentaget d. 12. december 1951, og rettsforbundet, som i sit program anerkender forsvaret, det ydre retsværn, som en statsopgave, har også i sit program et krav om frivillighedens gennemførelse og tvangens afskaffelse. Vi har fra vor side ikke principielt stillet os afvisende overfor udgifterne til forsvaret, men vi har gjort det til en betingelse, at man godkender den frihed, som man netop vil forsvare, i det forsvar, man vil forsvare den med.

Retsforbundets forsvarsforslag bygger på en række ganske enkle principper. Ved at bygge på frivilligheden, ligesom modstandsbevægelsen gjorde det, og som hjemmevernet gør det, vil man dels imødekomme et retskrav fra det enkelte menneske, dels give en tillids erklæring til friheden og dels fjerne en mængde irritationsstof i forholdet mellem forsvaret og befolkningen, og, hvad man ikke må undervurdere, man vil derved give forsvaret en større effektivitet; for et moderne forsvar er ikke som i gamle dage et spørgsmål om en massehær, men om kvalitet og ekspertise, og dette kræver en lang tjenestetid, længere end den tvangsudskrevne hær kan yde, og en lang tjenestetid kræver frivillighed og løn, da moderne våbens indviklethed kræver specialister.

Det andet hovedkrav, vi stiller til forsvaret, er, at man må kunne regne med at have forsvaret, når det skal bruges, og derfor ønsker vi at fjerne den dødsens fare, som koncentrationen i kaserne og depoter er, derfor ønsker vi en gennemført spredning af forsvarsstyrken, så mandskabet kan blive hjemme med våben, udrustning, uniform og ammunition ligesom i Schweiz. Vi ønsker kasernebyggeriet stoppet, så produktionen af boliger kan fremmes, så mandskabet, der bor hjemme, kan fortsætte i væsentlig grad indenfor produktionen og fortsætte deres uddannelse. Samtidig vil standsningen af kasernebyggeriet betyde meget store millionbeparelser. Vi ønsker endvidere at gennemføre en rationalisering af uddannelsen, vi ønsker, at hæren bygges op dels på en fast kerne og dels på et spredt beredskab, som er sådan organiseret, at den gammeldags

mobilisering falder bort og hele forsvarsstyrken kan sættes på krigsfod gennem en alarmering.

Hele rettsforbundets rigsdagsgruppe, hele rettsforbundets formandskab og hele rettsforbundets styrelse har stået enigt bag dette forslag.

Forud for den første verdenskrig havde man ingen Atlantpagt, ingen Forenede Nationer, intet Folkeforbund. Den frihedselkende verden var splittet og delt og elskede friheden så højt, at den satte friheden på spil. Først under angrebet fra det aggressive tyske kejserdømme måtte man opbygge et demokratisk samarbejde, og først sent under krigen trådte Amerika ind.

De fleste erindrer endnu, hvor nær den aggressive volds magt var ved at vinde, og de fleste mener, at hvis Tyskland havde vidst, at England ville kæmpe og kunne kæmpe, og at det mægtige Amerika ville træde ind i krigen, da var den første verdenskrig ikke kommet. Det var ikke den militære balance, der fremkaldte den første verdenskrig, men det var den manglende militære balance, idet Tyskland troede, at det var overmægtigt.

Forud for den anden verdenskrig havde man Folkeforbundet, uden at dette havde magt bag sig. Man havde dengang endnu ingen Atlantpagt, demokratiene var splittet af afspærringspolitikkerne og tåbelige toldpolitikere. Hitler troede, at England hverken ville eller kunne kæmpe, og Hitler troede, at Amerika hverken ville eller kunne nå at gribe ind i krigen. Det var i yderste øjeblik, at samarbejdet mellem demokratiene og samarbejdet tværs over Atlanten blev skabt.

Alle husker endnu, hvor nær den nazistiske diktaturmagt var ved at vinde over de andre folk. Havde angriberen vidst i forvejen, hvad han kom ud for: de samlede demokratier med Amerikas vældige magt i ryggen, var den anden verdenskrig ikke kommet. Hitler troede, at den Chamberlain, han havde mødt i München, viftende med paraplyen i den ene hånd og en lap papir i den anden, var det England, han stod overfor. Han havde ikke troet, at den Churchill, som de engelske socialister og Europas forsvarsnihilister havde forhindret i at skabe en kollektiv forsvarspagt med magt bagved folkeforbundet, formåede at virkeliggøre sin politik, kæmpende under en krig. Hvis det var lykkedes Churchill at gennemføre denne sin politik før den anden